

[Johan Asmussen.]

sterende af de lovforslag, som er til behandling ved denne lejlighed, og jeg skal tage dem i den rækkefølge, hvori de foreligger.

For det første forhøjelsen af stempelafgiften. Det ser jo så nemt og uskyldigt ud med en fordobling af stempelafgiften, og det er naturligvis også en nærliggende tanke. Men det drejer sig dog om 110 mill. kr., hvoraf en betydelig del trækkes ud af erhvervslivet som omkostningsforøgelse ved stempeling af købekontrakter, konnossementer, vekslere og mange andre dokumenter af lignende art. Det er vi noget betænkelige ved, og jeg skal henstille, at man overvejer på dette punkt at foretage undtagelser med hensyn til forhøjelsen på punkter, hvor der klart er tale om en belastning af erhvervslivets omkostninger.

Det undrer mig i og for sig lidt, når man vil forhøje stempelafgifterne, at man så ikke tager tinglysningsafgifterne med. På fast ejendomsområde forekommer forhøjelserne, selv om det er midlertidige forhøjelser, knap så betænkelige. Derimod undtager man lodsedler, og det gør man med den begrundelse, at betalingen for stempeling af lotterisedler allerede blev fordoblet i 1951, altså for 14 år siden. Jeg synes ikke, det er rigtig rimeligt med denne undtagelse. Det er formodentlig ikke noget, der kan give så forfærdelig meget i kassen, men her kunne man så foretage en omvendt 10-øresjagt, som der lige har været tale om.

Med hensyn til den foreslåede forhøjelse af afgifterne af arv og gave vil jeg rent principielt sige ud fra vort syn på problemet arveafgift, at vi mener, at arveafgifter svækker lysten til opsparing, og vi er derfor principielt imod afgifter af arv til livsarvinger. Vi er naturligvis særlig imod, at de forhøjes. Derimod er vi ikke så betænkelige, for så vidt angår kredse uden for livsarvinger. Det, der er tale om her, er jo imidlertid 25 pct. forhøjelse af arveafgiften i tidsrummet 1. april 1965 - 31. marts 1966. Det vil altså sige, at forhøjelsen er afhængig af, om arveladeren dør før eller efter 1. april 1965, respektive 1. april 1966. Man kan altså, hvis man på det område kan tillade sig en lille spøgefuld vending, sige, at det gælder åbenbart om at slå arveonkel ihjel i rette tid eller pakke ham

ind i vat, så man er sikker på, at han holder, indtil vi har passeret 1. april 1966.

Dette lille eksempel, forekommer det mig, viser, at forslaget medfører en helt uacceptabel, usaglig forskelsbehandling af dem, der er så uheldige at arve netop lige akkurat inden for disse 12 måneder. Jeg tror, man har været noget uheldig med denne tanke, ganske bortset fra det uheld, man har haft med den sproglige formulering af den pågældende paragraf. Men det skal jeg her ikke gå dybere ind på.

Med hensyn til forslaget om forhøjelse af gaveafgiften har man tænkt sig, at det skal være en forhøjelse for gaver ydet i kalenderåret 1965. Det vil jeg alvorligt henstille at man i hvert fald ændrer. Jeg mener ikke, det kan være rimeligt at benytte andet grundlag, end man har gjort ved stempelafgiftsforhøjelsen; det må gælde gaver ydet i finansåret 1965-66. Det ville virke urimeligt, om der skulle ske en forhøjelse af afgiften af gaver, som er ydet endda inden lovforslagets fremsættelse.

Jeg kommer så til de 3 aktieselskabskattelove: forhøjelsen af indkomstskatten med 20 pct., den særlige indkomstskat, hvor den nuværende fritagelse for særlig indkomstskat af $\frac{1}{3}$ af fortjenesten ved ikke-erhvervsmæssigt salg af aktier ophæves, og forslaget om investeringsforeninger, som jo kun slutter sig til de øvrige.

Vi er i mit parti som bekendt imod aktieselskabsbeskatning ud fra det synspunkt, at der foreligger en dobbeltbeskatning, som er urimelig. Vi har naturligvis ikke noget imod, at den, der opnår indtægter gennem aktieselskaber, også skal beskattes af indkomsten, men vi er imod, at de pågældende skal beskattes to gange af de samme penge, hvilket i virkeligheden er det, der sker ved aktieselskabsbeskatningen, og derfor er vi også imod de forhøjelser, der her er tale om.

I øvrigt forekommer det mig, at begrebet skat bør forbeholdes indkomstområderne, og her er der jo netop tale om noget, der ligger uden for indkomstområdet; i virkeligheden er det en formueforøgelse, og det, der her er tale om, er en formueafgift og ikke en indkomstafgift. Vi ser dette som et udslag af en bevidst politik til modvirkning af lysten til opsparing, og det kan man naturligvis ikke vente vor tilslutning til.